

РІШЕННЯ У КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВАХ

Додаткове покарання у виді позбавлення спеціального звання може бути приєднано до основного покарання особи, засудженої за тяжкий чи особливо тяжкий злочин. Якщо таке покарання не було призначено за жоден із вчинених особою злочинів, то подальше призначення цього додаткового покарання за сукупністю злочинів на підставі ст. 70 КК є неприпустимим.

*Ухвала колегії суддів судової палати у кримінальних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 03 жовтня 2013 року*

(в и т я г)

Вироком Путивльського районного суду Сумської області від 21 листопада 2012 року С.В.О. засуджено за ч. 2 ст. 190 КК України та призначено покарання 3 роки обмеження волі, за ч. 4 ст. 27, ч. 2 ст. 15, ч. 1 ст. 369 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 року) 4 роки обмеження волі, за ч. 4 ст. 27, ч. 2 ст. 15, ч. 4 ст. 369 КК України (в редакції Закону від 07.04.2011 року) 4 роки позбавлення волі з конфіскацією майна, яке є його власністю, крім житла, за ч. 3 ст. 364 КК України 6 років позбавлення волі з позбавленням права обіймати посади у правоохоронних органах, пов'язаних з виконанням функцій представника влади на строк 3 роки з конфіскацією всього майна, яке є його власністю, крім житла; за ч. 1 ст. 365 КК України 2 роки позбавлення волі з позбавленням права обіймати посади у правоохоронних органах, пов'язаних з виконанням функцій представника влади на строк 3 роки та штрафом 4 250 грн; за ч. 2 ст. 263 КК України 2 роки обмеження волі.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів, шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим, остаточно визначено 6 років позбавлення волі з конфіскацією майна, яке є його власністю, крім житла, з позбавленням права обіймати посади в правоохоронних органах, пов'язаних з виконанням функцій представника влади на строк 3 роки та штрафом в розмірі 4 250 грн.

На підставі ст. 54 КК України позбавлено С.В.О. спеціального звання — майор міліції.

Вирішено питання про речові докази та судові витрати відповідно до закону.

Ухвалою Апеляційного суду Сумської області від 21 лютого 2013 року вирок Путивльського районного суду Сумської області від 21 листопада 2012 року залишено без зміни.

С.В.О. визнано винним та засуджено за вчинення наступних злочинів.

У лютому 2011 року, як начальник сектору карного розшуку Глухівського міськвідділу УМВС України в Сумській області, перевищуючи повноваження, дав вказівку підлеглим працівникам вилучити у мешканця м. Глухів К.О.М. шаблю ручної роботи. Отримавши матеріали перевірки та шаблю, яку визнано холодною зброєю С.В.О. привласнив її.

У травні–червні 2011 року С.В.О. без наміру втручання в хід розслідування кримінальної справи отримав від О.Т.Ю. у два прийоми 1 500 доларів США та завірив потерпілу, що кошти отримує для передачі посадовим особам з метою полегшити участь обвинуваченого.

У серпні 2011 року за аналогічних обставин отримав кошти Г.О.Ф. в сумах 10 000 грн та 6 000 грн по кримінальній справі Г.М.К.

У касаційній скарзі засуджений ставить питання про скасування судових рішень та закриття провадження по кримінальній справі. Стверджує, що висновки суду ґрунтуються на суперечливих доказах та містять припущення. Порушено його право на захист, оскільки в засіданні апеляційної інстанції не фіксувався перебіг судового процесу. Порушено таємницю нарадчої кімнати, оскільки рішення суддями приймалось протягом короткого часу.

Заслухавши доповідача, прокурора, який просив змінити судові рішення, виключити з призначеного покарання застосування ст. 54 КК України, як зайву, а в частині призначення покарання за ч. 2 ст. 263 КК України уточнити редакцію Закону, перевіrivши матеріали справи та обговоривши доводи касаційної скарги, колегія суддів вважає, що касаційна скарга задоволенню не підлягає з наступних підстав.

Висновки суду про участь засудженого у вчиненні злочину за викладених у вирокі суду обставинах ґрунтуються на доказах зібраних та оцінених судом відповідно до вимог ст.ст. 65–68, 323, 324, 334 КПК України 1960 року.

Зокрема, суд у своїх висновках обґрунтовано виходив з наступних доказів. Так, вилучену у К.О.М. в результаті перевірки шаблю, було виявлено у засудженого. Із показань потерпілих О.І.Ю. та Г.В.М. убачається, що вони передавали кожен у два прийоми, кошти С.В.О. для пом'якшення участі близьких родичів, які притягувались до кримінальної відповідальності, а С.В.О. обіцяв передати кошти посадовим особам.

Обставини призначення коштів та їх передачу підтвердили свідки К.О.С., Г.Т.В., А.А.В. та Г.О.Ф.

Доводи касаційної скарги про суперечливість покладених в основу доказів необґрунтовані. Показання потерпілих та свідків є послідовними, вони узгоджуються із фактами розслідуваних кримінальних справ, обставинами взаємовідносин із засудженим.

Доводи скарги, які є аналогічними доводам апеляційної скарги засудженого перевірялись апеляційним судом, висновки якого відповідно до вимог ст. 377 КПК України 1960 року належно мотивовано в ухвалі.

Відповідно до ч. 4 ст. 362 КПК України 1960 року судом апеляційної інстанції судове слідство по справі не проводилось, що спростовує доводи скарги про порушення судом вимог щодо фіксування перебігу судового процесу.

По справі відсутні будь-які дані про порушення судом таємниці нарадчої кімнати.

Як убачається з матеріалів справи при кваліфікації злочину та призначенні покарання засудженому за ч. 2 ст. 263 КК України суд застосував редакцію Закону, яка діяла на час вчинення злочину.

Разом із тим, неправильним є рішення суду про застосування ст. 54 КК України і призначення С.В.О. додаткового покарання – позбавлення спеціального звання майор міліції.

Відповідно до вимог указаної норми кримінального закону, це додаткове покарання може бути приєднано до основного покарання особи, засудженої за тяжкий чи особливо тяжкий злочин. Призначення додаткового покарання, як основного, лише за сукупністю злочинів є неприпустимим.

С.В.О. зазначена міра покарання призначена не за окремий злочин, а після визначення остаточного покарання на підставі ст. 70 КК України.

Враховуючи наведене, рішення суду щодо позбавлення засудженого спеціального звання підлягає виключенню з вироку та ухвали суду в порядку ст. 395 КПК України 1960 року.

Законних підстав вважати призначене засудженому покарання несправедливим внаслідок його суворості, як того вимагає ст. 372 КПК України 1960 року при скасуванні вироку, в касаційного суду немає, тому у задоволенні касаційної скарги належить відмовити.

Виходячи з викладеного, керуючись статтями 394–396 КПК України 1960 року п. п. 11, 15 розділу XI «Перехідні положення» КПК України, колегія суддів,

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу засудженого залишити без задоволення.

Вирок Путивльського районного суду Сумської області від 21 листопада 2012 року та ухвалу Апеляційного суду Сумської області від 21 лютого 2013 року змінити в порядку ст. 395 КПК України.

Виключити з вироку та ухвали рішення суду про призначення С.В.О. додаткового покарання – позбавлення спеціального звання майор міліції.

В решті вирок та ухвалу щодо С.В.О. залишити — без зміни.

Застосування ст. 75 КК, на підставі якої засуджений звільняється від відбування призначеного покарання з випробуванням, є необґрунтованим, якщо засуджений неодноразово вчиняв тяжкі злочини і знову вчинив тяжкий злочин.

*Ухвала колегії суддів судової палати у кримінальних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 28 січня 2014 року*

(в и т я г)

Р.С.Ф., 1967 р. н., неодноразово судимого, останній раз — 21.08.2009 за ч. 3 ст. 185, ч. 1, 2 ст. 263, ст. 70 КК України на 3 роки позбавлення волі, звільненого 23.03.2011 умовно-достроково на 9 місяців 28 днів, громадянина України, за ч. 3 ст. 186 КК України на 4 роки позбавлення волі.

На підставі ст. 75 КК України Р.С.Ф. звільнено від відбування покарання з випробуванням протягом дворічного іспитового строку з покладенням обов'язків, передбачених пп. 3, 4 ч. 1 ст. 76 КК України.

В апеляційному порядку справа не розглядалась.

Згідно вироку, Р.С.Ф. 25.05.2012 об 11:00 проник в будинок № 10 на вул. Зарічна в с. Драгово та погрожуючи Г.Х.М. фізичним насильством відкрито викрав у неї 100 грн.

У касаційній скарзі прокурор порушує питання про скасування вказаного вироку з направленням справи на новий судовий розгляд через істотне порушення кримінально-процесуального закону та невідповідність призначеного покарання тяжкості вчиненого злочину й особі засудженого внаслідок м'якості.

Заслухавши доповідь судді, пояснення прокурора, який підтримав скаргу, перевіrivши матеріали справи та обговоривши доводи касаційної скарги, колегія суддів визнає її такою, що підлягає задоволенню з наступних підстав.

Встановивши, що неодноразово судимий Р.С.Ф., зокрема й за тяжкі корисливі злочини, вчинив черговий такий же злочин, суд безпідставно застосував положення ст. 75 КК України та необґрунтовано звільнив засудженого від відбування призначеного покарання з випробуванням.

За таких обставин колегія суддів визнає призначене із застосуванням ст. 75 КК України покарання таким, що не відповідає тяжкості вчиненого злочину та особі засудженого внаслідок м'якості, що є підставою для скасування оскарженого вироку з направленням справи на новий судовий розгляд у відповідності до вимог п. 3 ч. 1 ст. 398 КПК України 1960 року.

Зважаючи на зазначене, керуючись пунктами 11, 15 розділу XI «Перехідні положення» Кримінального процесуального кодексу України та статтями 394–396 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, колегія суддів

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу заступника прокурора Закарпатської області задовольнити.

Вирок Хустського районного суду Закарпатської області від 29 січня 2013 року щодо Р.С.Ф. скасувати, справу направити на новий судовий розгляд.

Хуліганство слід відрізнити від інших злочинів залежно від спрямованості умислу, мотивів, цілей винного та обставин учинення ним кримінально караних дій. Дії, що супроводжуються погрозами вбивства, завданням побоїв, заподіянням тілесних ушкоджень, викликані особистими неприязними стосунками, неправильними діями потерпілих тощо, слід кваліфікувати за статтями кримінального закону, що передбачають відповідальність за злочини проти особи.

*Ухвала колегії суддів судової палати у кримінальних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 17 грудня 2013 року*

(в и т я г)

Колегія суддів судової палати у кримінальних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ розглянула в судовому засіданні у м. Києві 17 грудня 2013 року кримінальну справу за касаційними скаргами захисника П.М.О. та прокурора, який брав участь у розгляді справи судом апеляційної інстанції, на вирок Суворовського районного суду м. Херсона від 20 грудня 2012 року та ухвалу Апеляційного суду Херсонської області від 09 липня 2013 року щодо М.М.М. засуджено за ч. 1 ст. 153 КК України до покарання у виді позбавлення волі на строк 2 роки; за ч. 1 ст. 296 КК України до покарання у виді обмеження волі на строк 2 роки.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів шляхом часткового складання покарань М.М.М. визначено остаточне покарання у виді позбавлення волі на строк 2 роки 6 місяців.

Стягнуто з засудженого судові витрати по справі, вирішено питання про речові докази.

Згідно з вироком М.М.М. визнано винним і засуджено за те, що він 23 березня 2012 року у період часу з 19:00 до 21:00, перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння у квартирі будинку по вул. В. у м. Херсоні, з хуліганських

спонукань, з мотивів явної неповаги до суспільства, що супроводжувалось особливою зухвалістю, умисно наніс потерпілій Т. Ю.С. удари руками і ногами по голові та здавив їй шию, від чого потерпіла втратила свідомість та їй було заподіяно легких тілесних ушкоджень, що спричинили короткочасний розлад здоров'я.

Після цього М.М.М., діючи умисно, проти волі потерпілої, скориставшись її безпорадним станом, порушуючи статеву недоторканість потерпілої, за допомогою металевого балончику з піною для бритьтя задовольнив з потерпілою свою статеву пристрасть неприродним способом.

У касаційній скарзі захисник П.М.О., посилаючись на неправильне застосування кримінального закону та невідповідність призначеного покарання тяжкості вчиненого злочину і особі засудженого внаслідок суворості, просить судові рішення щодо М.М.М. у частині засудження останнього за ч. 1 ст. 153 КК України скасувати, а справу у цій частині закрити. Вважає, що вчинене М.М.М. діяння у цілому охоплюється складом злочину, передбаченого ч. 1 ст. 296 КК України. Також суд належним чином не врахував дані про особу засудженого, який є майстром спорту, позитивно характеризується, злочин вчинив вперше, а тому призначив йому занадто суворе покарання.

У касаційній скарзі прокурор, посилаючись на неправильне застосування кримінального закону, істотне порушення кримінально-процесуального закону та невідповідність призначеного покарання тяжкості вчиненого злочину і особі засудженого внаслідок м'якості, просить судові рішення щодо М.М.М. скасувати, а справу направити на новий судовий розгляд. Вважає, що дії засудженого, які пов'язані з фізичним насильством над потерпілою, містять склад злочину, передбаченого ч. 1 ст. 187 КК України. Натомість у іншому епізоді злочинних дій, кваліфікованих судом за ч. 1 ст. 153 КК України, прокурор убачає ознаки хуліганства. Неправильне застосування кримінального закону призвело до м'якості призначеного засудженому покарання. Суд у вирокі не зазначив докладних мотивів, через які дійшов висновку про винність М.М.М. у вчиненні злочинів, за які його засуджено, чим порушив вимоги ст. 334 КПК України 1960 року. Апеляційний суд в порушення вимог ст. 377 КПК України 1960 року належним чином не перевіряв доводів апеляційної скарги прокурора, залишивши вирок місцевого суду без зміни.

До початку касаційного розгляду від прокурора надійшли зміни до касаційної скарги, в яких останній, не оспороюючи кваліфікації дій засудженого за ч. 1 ст. 153 КК України, вказує на неправильне застосування кримінального закону в частині визнання М.М.М. винним у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 296 КК України, та просить судові рішення у цій частині змінити, перекаваліфікувавши дії засудженого з ч. 1 ст. 296 на ч. 2 ст. 125 КК України, призначивши за цей злочин покарання у виді обмеження волі на строк 2 роки.

Заслухавши доповідь судді, пояснення прокурора на часткову підтримку касаційної скарги прокурора зі змінами та часткову підтримку касаційної скарги захисника, перевіривши матеріали справи та обговоривши наведені у касаційних скаргах доводи, колегія суддів вважає, що касаційна скарга захисника та змінена касаційна скарга прокурора підлягають частковому задоволенню з таких підстав.

Відповідно до ч. 1 ст. 398 КПК України підставами для скасування або зміни вироку місцевого суду судом касаційної інстанції є лише істотне порушення кримінально-процесуального закону, неправильне застосування кримінального закону та невідповідність призначеного покарання тяжкості злочину і особі засудженого.

Тому при розгляді касаційних скарг колегія суддів виходить із фактичних обставин справи, встановлених судом.

За встановлених судом фактичних обставин справи дії М.М.М. за ч. 1 ст. 153 КК України кваліфіковані правильно.

При цьому в основу вироку суд обґрунтовано поклав послідовні показання засудженого М.М.М., які він давав на досудовому слідстві про обставини вчинення ним злочину, показання на досудовому слідстві та в суді потерпілої Т.Ю.С., дані протоколів слідчих дій, а також висновки судово-медичних експертів.

Всебічно та повно перевіривши наявні у справі докази, суд дійшов обґрунтованого висновку про наявність у діях М.М.М. складу злочину, передбаченого ч. 1 ст. 153 КК України, оскільки умисел засудженого був направлений саме на задоволення статевої пристрасті неприродним способом.

За таких обставин касаційна скарга захисника у цій частині не підлягає задоволенню.

Проте обґрунтованими є доводи прокурора щодо відсутності у діях засудженого ознак хуліганства.

Так, згідно ч. 1 ст. 296 КК України хуліганством є вчинення винним суспільно небезпечних дій, що грубо порушують громадський порядок та спричинили істотну шкоду особистим чи суспільним інтересам і відрізнялись особливою зухвалістю чи винятковим цинізмом.

Таким чином хуліганство слід відрізнити від інших злочинів залежно від спрямованості умислу, мотивів, цілей винного та обставин учинення ним кримінально караних дій. Дії, що супроводжуються погрозами вбивства, завданням побоїв, заподіянням тілесних ушкоджень, викликані особистими неприязними стосунками, неправильними діями потерпілих тощо, слід кваліфікувати за статтями кримінального закону, що передбачають відповідальність за злочини проти особи. Як хуліганство зазначені дії кваліфікують лише в тих випадках, коли вони були поєднані з очевидним для винного грубим порушенням громадського порядку з мотивів явної неповаги до суспільства та супроводжувались особливою зухвалістю чи винятковим цинізмом.

Як убачається з матеріалів справи та встановлено судом у вирокі, конфлікт між засудженим та потерпілою виник у квартирі останньої в ході спільного вживання ними спиртних напоїв. Цей конфлікт, який відбувся без участі свідків, є наслідком спілкування між потерпілою і засудженим та виник на підставі неприязних відносин, які на той час між ними склалися.

Тому висновок місцевого суду, з яким погодився і суд апеляційної інстанції, про грубе порушення М.М.М. громадського порядку з мотивів явної неповаги до суспільства, є необґрунтованим, оскільки суперечить зібраним у справі доказам.

З урахуванням зазначеного, колегія суддів погоджується з доводами прокурора, викладеними у змінах до касаційної скарги, та вважає, що зазначені дії засудженого необхідно кваліфікувати за фактичними наслідками у виді заподіяння потерпілій легких тілесних ушкоджень, що спричинили короточасний розлад здоров'я, тобто за ч. 2 ст. 125 КК України.

За таких обставин судові рішення щодо М.М.М. у цій частині підлягають зміні через неправильне застосування кримінального закону, а дії засудженого перекваліфікації з ч. 1 ст. 296 на ч. 2 ст. 125 КК України. При цьому така зміна є можливою, оскільки кримінальна справа щодо М.М.М. була порушена за заявою потерпілої, яка в суді першої інстанції не відмовилась від обвинувачення.

Призначаючи покарання за злочин, передбачений ч. 2 ст. 125 КК України, колегія суддів враховує його невелику тяжкість і дані про особу винного, а тому вважає необхідним і достатнім для виправлення засудженого та попередження нових злочинів призначення йому за цей злочин покарання у виді обмеження волі на строк 1 рік.

Щодо призначеного засудженому покарання за ч. 1 ст. 153 КК України колегія суддів погоджується з висновками судів першої та апеляційної інстанцій та не знаходить підстав для його пом'якшення.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим М.М.М. слід визначити остаточне покарання у виді позбавлення волі на строк 2 роки.

За таких обставин змінена касаційна скарга прокурора та касаційна скарга захисника підлягають частковому задоволенню.

Керуючись статтями 394–396 КПК України 1960 року, пунктами 11, 15 розділу XI «Перехідні положення» КПК України, колегія суддів

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу прокурора з внесеними до неї змінами, а також касаційну скаргу захисника задовольнити частково.

Вирок Суворовського районного суду м. Херсона від 20 грудня 2012 року та ухвалу Апеляційного суду Херсонської області від 09 липня 2013 року щодо М.М.М. змінити.

Перекваліфікувати дії засудженого з ч. 1 ст. 296 на ч. 2 ст. 125 КК України та призначити йому покарання у виді обмеження волі на строк 1 рік.

За ч. 1 ст. 153 КК України вважати М.М.М. засудженим до покарання, призначеного судом першої інстанції, у виді позбавлення волі на строк 2 роки.

На підставі ст. 70 КК України за сукупністю злочинів шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим визначити М.М.М. остаточне покарання у виді позбавлення волі на строк 2 роки.

Особа, стосовно якої вирішується питання про застосування амністії, має надати суду свою згоду щодо її застосування в письмовій чи усній формі. Така згода обов'язково заноситься в протокол судового засідання відповідно до ст. 9 Закону України від 08 липня 2011 року «Про амністію у 2011 році».

*Ухвала колегії суддів судової палати у кримінальних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 14 січня 2014 року*

(в и т я г)

В.В.В., 03 червня 1973 року народження, громадянина України, такого, що не має судимостей в силу ст. 89 КК України, звільнено від покарання на підставі п. «в» ст. 1 Закону України «Про амністію у 2011 році» від 08 липня 2011 року, а провадження по справі за ч. 2 ст. 185 КК України закрито.

Ухвалою Апеляційного суду Полтавської області від 09 квітня 2013 року постанову місцевого суду щодо В.В.В. змінено, звільнено останнього від кримінальної відповідальності на підставі п. «в» ст. 1, ст. 6 Закону України «Про амністію у 2011 році» від 08 липня 2011 року.

Органом досудового слідства В.В.В. обвинувачувався в тому, що він за попередньою змовою з Р.М.Г. повторно у вересні 2010 року з ділянки № 12 кооперативу «Восход» в с. Вороніна, м. Полтава, таємно, шляхом вільного доступу, викрав майно, що належить С.В.В., тим самим заподіявши потерпілому матеріальну шкоду в розмірі 12 000 грн.

У касаційній скарзі прокурор порушує питання про скасування судових рішень щодо В.В.В. через неправильне застосування кримінального закону, а справу просить направити на новий судовий розгляд. Свої вимоги прокурор мотивує тим, що місцевий суд, з яким погодився й суд апеляційної інстанції, незаконно, повторно застосував до В.В.В. амністію, оскільки 30 вересня 2011 року останнього було також звільнено на підставі Закону України «Про амністію у 2011 році».

Заслухавши доповідь судді, пояснення прокурора та потерпілого на підтримання поданої скарги, перевіривши матеріали справи, обговоривши доводи, наведені в касаційній скарзі, колегія суддів дійшла висновку, що вона підлягає частковому задоволенню на таких підставах.

Висновки суду про доведеність винуватості В.В.В. у вчиненні злочину та правильність кваліфікації його дій за ч. 2 ст. 185 КК України в касаційній скарзі не оспорожуються.

Як убачається з матеріалів справи, захисник П.Н.І. в інтересах підсудного в судовому засіданні звернулась з клопотанням про застосування щодо В.В.В. положень Закону України «Про амністію у 2011 році» від 08 липня 2011 року.

За змістом ст. 9 Закону України «Про амністію у 2011 році» від 08 липня 2011 року особа, щодо якої вирішується питання про застосування амністії, дає свою згоду суду в усній чи письмовій формі з обов'язковим занесенням цього в протокол судового засідання.

Проте, місцевий суд, не з'ясувавши думку В.В.В. про можливість застосування до нього амністії та не отримавши на те його усної чи письмової згоди, звільнив останнього від призначеного покарання на підставі положення п. «в» ст. 1 Закону України «Про амністію у 2011 році» від 08 липня 2011 року та закриття провадження по справі.

Апеляційний суд, переглядаючи постанову суду першої інстанції, змінив її, звільнивши В.В.В. від кримінальної відповідальності, однак не звернув уваги на те, що в судовому засіданні останній своєї позиції щодо застосування амністії не висловлював та не надав згоди на її застосування. Крім того, посилення апеляційного суду на те, що В.В.В. у судових дебатах приєднався до заявленого захисником клопотання та просив застосувати до нього положення Закону України «Про амністію у 2011 році» є безпідставним, оскільки даний факт не відповідає протоколу судового засідання та аудіозапису судового процесу.

З огляду на викладені обставини, колегія суддів вважає, що судові рішення підлягають скасуванню, а справа – направленню на новий судовий розгляд, під час якого суду необхідно врахувати вищенаведене та постановити законне й обґрунтоване рішення.

Керуючись статтями 395, 396 КПК України (1960 року), пунктами 11, 15 розділу XI «Перехідні положення» Кримінального процесуального кодексу України, колегія суддів

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу прокурора задовольнити частково.

Постанову Ленінського районного суду м. Полтави від 23 листопада 2012 року та ухвалу колегії суддів судової палати у кримінальних справах Апеляційного суду Полтавської області від 09 квітня 2013 року щодо В.В.В. скасувати, а справу направити на новий судовий розгляд.

Якщо, приймаючи рішення за заявою особи про перегляд вироку щодо неї за нововиявленими обставинами, суд дійшов висновку, що заява засудженого не відповідає вимогам ст. 462 КПК, він зобов'язаний вказати на відповідні недоліки та надати заявникові строк для їх усунення.

*Ухвала колегії суддів судової палати у кримінальних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 30 січня 2014 року*

(в и т я г)

Вироком Дніпропетровського обласного суду від 12 червня 2001 року М.К.Ф. засуджений за п.п. «а», «г», «е», «з» ст. 93 КК України 1960 року до покарання у виді довічного позбавлення волі.

1 серпня 2013 року засуджений М.К.Ф. звернувся до Апеляційного суду Дніпропетровської області із заявою про перегляд справи щодо нього у зв'язку з нововиявленими обставинами.

Ухвалою Апеляційного суду Дніпропетровської області від 16 серпня 2013 року заяву М.К.Ф. про перегляд вироку Дніпропетровського обласного суду від 12 червня 2001 року щодо нього за нововиявленими обставинами, на підставі ст.ст. 462, 464 КПК України, повернуто заявнику.

Кримінальне провадження розглянуто за участю: прокурора Т.О.В.

У касаційній скарзі М.К.Ф., не погоджуючись з ухвалою Апеляційного суду Дніпропетровської області від 16 серпня 2013 року, вважаючи її незаконною та необґрунтованою ставить питання про її скасування і призначення нового апеляційного розгляду. Зазначає при цьому, що апеляційний суд при вирішенні питання щодо можливості відкриття апеляційного провадження за його заявою або надання засудженому строку для усунення недоліків, поданої засудженим заяви про перегляд вироку щодо нього за нововиявленими обставинами, в порушення вимог кримінального процесуального закону повернув вказану заяву заявнику.

Заслухавши доповідь судді, пояснення прокурора Т.О.В., який вважає, що касаційна скарга підлягає до задоволення, перевіривши матеріали кримінального провадження та обговоривши наведені у касаційній скарзі доводи, колегія суддів дійшла висновку, що така підлягає задоволенню на таких підставах.

Так, ч. 3 ст. 464 КПК України передбачається, що до заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, яка не оформлена згідно з вимогами, передбаченими статтею 462 КПК України, застосовуються правила ч. 3 ст. 429 КПК України. Відповідно до ч. 3 ст. 429 КПК України скарга повертається, якщо особа, яка її подала, не усунула недоліки скарги, яку залишено без руху, в установлений строк.

Як убачається з ухвали судді Апеляційного суду Дніпропетровської області від 16 серпня 2013 року, заява М.К.Ф. про перегляд вироку

Дніпропетровського обласного суду від 12 червня 2001 року щодо нього за нововиявленими обставинами була повернута заявнику.

Так, суддя апеляційного суду, приймаючи рішення 16 серпня 2013 року по заяві М.К.Ф. про перегляд вироку щодо останнього за нововиявленими обставинами, прийшов до висновку, що заява засудженого не відповідає вимогам ст. 462 КПК України. Разом з тим, не надав М.К.Ф. строк для усунення недоліків, як це передбачено ст. 429 КПК України.

Крім того, суд проаналізував і дав оцінку обставинам на які посилається М.К.Ф., як на нововиявлені, в той же час не прийняв рішення по суті заяви, а повернув заяву засудженому.

За наведених обставин, приймаючи рішення про повернення скарги М.К.Ф., апеляційний суд допустив істотне порушення кримінального процесуального закону, що відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 438 КПК України, є підставою для скасування судового рішення апеляційного суду та призначенню нового розгляду у суді апеляційної інстанції, під час якого суду необхідно розглянути скаргу відповідно до вимог закону.

Керуючись статтями 433–439 КПК України, колегія суддів

у х в а л и л а:

Касаційну скаргу засудженого М.К.Ф. задовольнити.

Ухвалу Апеляційного суду Дніпропетровської області від 16 серпня 2013 року скасувати та призначити новий розгляд у суді апеляційної інстанції.